TEMPORADA 26/27

sala atrium

Impossible

d'Erri De Luca

Del 6 al 31 d'octubre

Autor: **Erri De Luca**
Direcció i escenografia: **Ramon Simó**
Intèrprets: **Lluís Soler, Bernat Quintana i Eduard Tudela**
Llums: **Quico Gutiérrez**
So: **Joan Alavedra**
Ajudant de direcció: **Eduard Tudela**
Producció: **Júlia Simó i Maria Rovelló**
Disseny de vídeo i foto cartell: **Quim Otero**

Sinopsi

Impossible és la presentació en sis episodis d'una investigació judicial, de l'interrogatori al qual un fiscal sotmet el protagonista de la història. Un home ha caigut d'una lleixa de muntanya, potser després d'haver-se trobat amb el protagonista, amant de l'escalada i el paisatge alpí. Podria ser una casualitat, un accident, una mera possibilitat, però el fiscal hi troba motius per acusar-lo d'assassinat: el mort va ser el seu gran amic i company de lluita política en una pretesa banda armada que, finalment, va delatar els seus correligionaris. El grup va ser empresonat i l'amic, exonerat.

La investigació ens ofereix l'oportunitat d'assistir a un combat dialèctic interessantíssim entre fiscal i acusat on es fan evidents els temes més candents que el segle XXI ha heretat del segle anterior i que encara no ha sabut resoldre. Entre ells, l'enorme esvoranc que separa la legalitat de la justícia, la veritat dels fets de la veritat processal. Quan parla del judici al qual va ser sotmès a la seva joventut, diu el protagonista que els jutges seien al seu setial sense abandonar la seva condició d'enemics. Ara, el seu passat de lluita política s'erigeix en indici inqüestionable de la seva culpabilitat per a un fiscal jove que no pot entendre gaire cosa d'un període històric que no va viure. Ha canviat res?

La lleialtat, la pervivència d'uns certs ideals, la caiguda de la idea i la pràctica revolucionària, l'individualisme, la natura com a refugi de l'humanisme, l'amistat... Erri De Luca escriu un diàleg tens, però no mancat d'humor; viu i emocionant, però amb prou temps per a la reflexió. En presència testimonial d'un advocat d'ofici que, com a tal, és poca cosa més que una eina del sistema, l'autor ens fa arribar la seva vocació de resistència, ni que sigui domèstica. Com a contrapunt, entre sessió i sessió de l'interrogatori, podem llegir les cartes que el vell revolucionari escriu des de la cel·la d'aïllament a la seva estimada: l'amor, una particular idea de la fidelitat, el respecte a l'altra i la companyia treuen el cap en una correspondència carregada de poesia.

En paraules del director

Erri De Luca (Nàpols, 1950) és un novel·lista, poeta i cantautor ocasional que ha vist la seva obra traduïda a més de trenta idiomes. Creador prolífic, malgrat no haver començat a publicar fins als trenta-nou anys, és i es defineix com un obrer de la paraula. Fonamentalment autodidacta, diu que s'aprèn a ser escriptor, llegint un camió de llibres, mirant per la finestra i escoltant les històries dels vells.
D'estil sobri i punyent, amb un enorme talent narratiu, amb gran sentit poètic, sovint farcit d'un humor irònic i vital, i d'una especial sensibilitat temàtica que agermana la relació amb la natura, la condició humana en societat i la lluita pels drets civils, Erri de Luca és considerat un dels grans narradors europeus contemporanis. Diu l'autor sobre el paper dels intel·lectuals (poseu-hi, a dins, escriptors, gent de teatre i el que considereu adient): «Us posaré l'exemple d'un sabater. Quin és el seu paper públic? Primer que res, fer bé les sabates. Després, lluitar per a què tothom pugui tenir unes sabates bones. Per a l'intel·lectual és el mateix: el seu àmbit són les paraules i, en conseqüència, la seva feina és aconseguir que tothom tingui el dret a la paraula.»

Aquestes petites mostres, i mil motius més d'ordre ètic i estètic, m'han fet perseguir l'obra d'Erri de Luca els darrers anys. Una obra que no defuig mai la polèmica ni el conflicte, que s'endinsa en temes delicats que, moltes vegades, fan difícil l'equilibrisme moral, el pragmatisme i la bena als ulls. A *Impossible*, la instrucció d'un possible assassinat, d'una possible venjança ajoranada entre antics companys de lluita, ens ofereix l'oportunitat d'assistir a un combat dialèctic interessantíssim entre jutge i acusat on es fan evidents alguns temes que el segle XXI ha heretat del segle anterior i que encara no ha sabut resoldre. Hem après que l'ús de la violència armada en la lluita política no és legítim, però és legítim l'us de la violència institucional? La pràctica revolucionària ja no existeix a nivell general, abandonada per sindicats i grans partits incorporats al sistema, però, pot existir encara una pràctica revolucionària vinculada a l'acció individual? A la coordinació d'accions individuals, en el millor dels casos, per assolir algun objectiu concret? És tolerable l'esvoranc, heretat del segle XX, que separa la legalitat de la justícia, la veritat dels fets de la veritat processal? Quan parla del judici al qual va ser sotmès a la seva joventut, diu el protagonista d'*Impossible* que els jutges seien al poltrona sense abandonar la seva condició d'enemics. Es pot jutjar imparcialment un enemic? Ara, el seu passat de lluita política —que el va convertir en enemic de l'Estat— s'erigeix en indici inqüestionable de la seva culpabilitat actual. Ha canviat res?

— Ramon Simó

Més informació a atrium@atrium.cat
Telèfon: 931 824 606 / 661 981 799

En associació amb

Amb el suport de